

шлъкъ,—продумахъ нѣколко отъ граждани-тъ,—
че то е тѣхна работа.

Петръ извади отъ пояса дълъгъ съшитъ отъ
кърпъ червенъ кисійъ, разгърихъ единъ книжкъ и
подаде на Желя жълтицъ и на Никола другъ.

Желе зе жълтицъ-тъ, пъ Никела не рачи.

— Съ Богомъ, господари, а вые братья бждете
спокойни, казахъ тѣ изведиъжъ и излѣзохъ.

— Господари граждани, благодаримъ ви за
вечко що ся постаряхте, жално произнесе Василь.
Нека Господъ, братья, ви награди за добро-то.

— Нищо, нищо, юнаци,—туко Господъ да по-
могне да ся отгървѣтъ ваши-тъ злочести младинки,
и то ще бжде най голѣмъ-тъ за насъ радость и
награда.

— Ще бжде съ волюжъ Божію.

— Ще бжде или ще умремъ, потвърди Петръ.

— Останете си съ Богомъ, братья, казахъ тѣ
въ единъ гласъ и си излѣзохъ.

— Съ Богомъ юнаци.

Тѣ заминахъ, а граждани-тъ останахъ да си
приказватъ.

— Видите ли сърдце, видите ли любовь! умилно
каза старецъ-тъ, като глѣдаше подирѣ имъ.

— И ще видите, че тия юнаци нѣма да оста-